

MICHAL HABAJ

1 Az itt szereplő szövegek Michal Habaj *Básne pre mŕtve dievčatá* (Versek halott lányoknak, 2004) című kötetéből származnak.

Reggel¹

Ráno

Bokáig cseresznyevirágban,
a szomorúság oly fehér, akár egy szűzi arc.
A kertben, fölöttünk egy rigófészek.
Innen nézve a város összefolyik az égbolttal.
A fejedben tulipánok és monoton melódiák nőnek.
Reggel van, de a szemeidre nem ült le harmat.

A virágok lassan égnek, de téged nem érint napfény.
Tudod, hogy mindezen tisztaság alatt chipek alszanak.
A tájba rögzült test láthatatlan vérrel csírázik.
Bokáig cseresznyevirágban,
a kertben, ölbe tett kézzel.
Reggel van, és véget ér a nap.

Laudatio

A réten ülök,
ám a rét elképzelt.
Felettem az égbolt,
és az égbolt is képzelt.
A cipőmben hangya,
a cipő is elképzelt,
és a hangya is képzelt.

Éjszaka van, de az éjszaka is elképzelt.

A játszótér felett repül a labda és a légy.
A labda eltalálja a legyet.
A légy megdöglök.
A labda egy bőrdarab.
A labda szívtelen.

A légy egy húsdarab.
A légy szívtelen.

Az embernek van szíve.
A szív egy húsdarab.

A réten ülök,
ám a rét elképzelt.

Nosztalgia

Egy floppyval érkezem a találkára virág helyett.
Oh, köszönöm, sűgod, égő vallomással arcodon.
Csak egy cyborg vagy, szerelmed is csak program,
akárcsak a kék ég, az 1890-es évjáratú Chardonnay,
a sirályok ricsaja a part felett és ez az egész tengerparti üdülő.
A krémszínű öltönyöm és a szalmakalap árulkodóak.
A cyborgok családjának első költője vagyok.

A tél Pozsonyban

Zima v Bratislave

A kávézókat és a modemeket belepte a por.
Csendes felderítők köteleken
ereszkednek az emlékezetbe.
Tekintetek folynak oda és vissza,
majd kiszáradnak.
Akár a hajad és a parfümöd.
Hol vannak az arcok, melyeket
láthatatlan fátyollal fedtünk el?

Egy húsdarab mellett ébredek.
Lélegzik és érez. Undorodom.
Hol van az a láthatatlan kezű, halvány angyal,
aki az este ismeretlenül és fennköltén
kapkodta a hópelyheket a sarkon?
Egy húsdarab mellett ébredek.

Már csak a porcelán törékeny,
s a pirkadat, mint sejtés világítja át az éjszakát.
A csésze füle üres az ujjaid nélkül.
A reggeli utcák esőtől teltek és üresek,
a kezeim már semmire sem emlékeztetnek
az életemből. Szerelmem,
vajon hány fejben imádnak ma téged?

Milyen félnék a halvány égbolt,
mennyire zavarosak a kötelező szerelmek,
mennyire valóságok a nappalok,
melyek eltérnek a szintiszta vízre írt álmoktól.
A véres ponyva a város felett –
az nem egy hajnalpírban fürdő léghajó.

Merva Attila fordításai

Asszociációk, 1995

